

המור העביעי

פרקים שונים

א. הנקדה הפירית

...דענו שכנה מסלוקה העיר סריר נחום גולדמן.
 דקסנת עתונאים דמל-אביב, די עוד קום למן
 חלק על התפיקה אשר לטיס קאלו עומדת לפרן
 מלוקה האזור. לא פצט, זה אשר, הדקסנת
 באפריקה על המפיקה ומפיקה דענו את
 מפיקה שורפה נק רב בין טפיה למטפת
 הפירות... (מן העתונים)

לא לעולם אין כשר-החשוב מספיק
 לחיות היכן תועלת ואיה הנזק.
 תמיד ישארו עוד נקדה או ספיק
 שלא הובאו חשבון... מפחו וחס-מנג.

קם, למשל, צבור
 יסת, גלוי ברחוב,
 כי סכנה גדולה לגלגלתו נשקפת.
 ואין הוא שם לבו לדעת כי מרב
 דאגתו לראש
 מויק הוא למצנפת.

אכן מרב רגשה ומתח, בנקר,
 אין הוא מבדיל עוד
 מה טפל ומה עקר...

לכן הנה מה טב לשמע מפי יו"ר-
 ההנהלה-הציונית דעיר ניו-יורק
 כי כל התרעותנו על הסכנה
 עם כל הדגשותינו בענין הנשק
 גורמות לנו הפסד שאין לו תקנה
 שכן התירים אט מאבדים כל חשק...

נודה כי מסמיקה מעט ומאדמת
 לחינו לגזיפה הזאת... אכן גבש
 בהביננו... כן... שקצת אולי מגומת
 מרת דאגתנו לשלמות הראש...

פשוט מרב שימת-הלב החולנית
 לשיבתנו על חבית הדינמיס
 אנתנו שזוכים את נקדת הראות
 העליונה, והיא — עוד התירות...

אכן לחשף כיום את הנקדה הזאת
 התירית כל כך, יכול עוד כמשער
 רק מדינאי אשר עם כל
 ערבו-מיסוד
 אולי מצוי בו זיק מטבע הפיר.

ב. תפריט ליום העצמאות

1. קציצה תלמית נמיץ עגבניות או קציצה
 תלמית דקסנת.

2. פרק צה מירקות עם ביסוני קשר (מרפף)
 כסמל למכות שהנחתנו על אויבינו כמלחמה
 העצמאות, דנתאם לפסנת ה'הינית הפקשנת
 אכילה דיסונים עם טמן מכות (למשל בסריר).

3. מרנגולת ספלאה בורגול או ארו —
 שספיקנה לסמל את סוג הגליות —
 (כמה סניגים מהוך והצעה המוסמכת).

קצור דבר, תפריט שיש בו
 הכרקות...
 זה, אין אל מהותו של יום כן
 כן הוא!

זה, קרפף מבהקים כסמל למכות
 אשר הנחת הנחתנו על אויבינו!
 הוא, קרפף סמליים ותואמים לנוף-
 הוסן ולחולדותירו זה,
 התחדות עם שרש
 מוזג הגליות! זה, מרנגולת! עוף
 אשר תוכו הבורגול והארז!

חשבנו כי במשך השנה מיום-
 העצמאות תש"ז, קצת קנה
 המסרת...
 אך לא ולא! חונר על התפריט
 ער אם
 בקל סמליותו... קל פג וקרם...

אכן אפשר שגם לאלה הסמלים
 ראוי לתת מקום כי יאקרום לסגל,
 ובקל זאת נבדלים הם קצת...
 כן, נבדלים
 משאר אמות כגון המנון או דגל...

במה הם נבדלים, אחי? אולי בקב
 שקרפף או סלט או
 חצי-עוף-אור-כע,
 זוכים להיות לסמל (כאשר הוקת)
 רק עצמם אילי
 ורק בדרך-טבע...

אך אם הם מובאים לסמליות ודגם
 כהמצאה נאה וכחצעה מסמכת,
 הרי גלוית להם (והאשם לא במ)
 זימה קצת מפיקה קצת מגחכת...

ניסת מלאכותיות מבהקת...
 על שום מה?
 אולי על-שום שיש איזה מרחק וחנין
 בין טעם "המכות שהנחתנו
 במלחמה"
 ובין מהות הקרפף... כן,
 על שום פלאים...

על שום שתרף כל מרות הגיוניות
 אולי קצת מגחך לקרא כיצר
 משאלת
 סמליותו של דבר כבוץ-הגליות
 כמין הלה למרנגולת המברגולת...

ועוד אולי על שום שלא תמיד נקל
 בחוף תפריט עמוס לאמיות ופיט,
 לקלט בארוחה אחת ולעבל,
 עה כל תבשיל מגוש, מנה של
 שמן-זית...

הכונה אמנם טובה היא כתמיד...
 ובקל זאת (כך הלב אונ,
 לה בלחש)
 לא טוב היות ענין "מסרת עצמית"
 נתפס לקצת פורדית...
 אף אם היא מצלמת.

לא, לא כל דור ודור צריך
 לבר לו דרוש
 לשן לתג חדש... גטול נא
 שמין חפשי...

הקרפל באדר יהיה תמיד חדוש,
 אבל על היא איר מקפיץ הוא
 תג של עבש...

הכונה טובה היא וראויה לשבת,
 ענין "עצוב-הוי" הוא מחובות ומננו
 אך, יום העצמאות עודו צעיר
 כל כך...

של נסגנו אותו קפי קשישים ממנו
 מן א.